

COUPE

SANTARCANGELO

dei teatri d'Europa

TEL AVIV

● La Teatrul Cameri se joacă Golem: o selecție de legende populare despre rabinul din Praga și creatura sa, Golemul. Spectacolul are ca regizor pe Gedalia Besser.

● O dramă modernă cu elemente de tragedie greacă, piesa lui Arthur Miller *Vedere de pe pod* se joacă la Teatrul Habima în regia lui Itzik Weingarten.

● Ediția din 1990 a acestui festival, a douăzecea de la fondarea lui, va avea loc în iulie și va dura trei săptămâni. Spectacolele din fiecare vineri, sâmbătă și duminică vor cuprinde cel puțin 5-6 reprezentații. Celelalte zile ale săptămânii vor fi dedicate discuțiilor, întâlnirilor, dezbaterilor. Scopul festivalului este acela de a da prilejul afirmării unor companii teatrale străine, precum și al stabilirii unui raport reciproc avantajos între companiile teatrale.

LODZ ȘI BYDGOSZCZ TOKYO

● Cetățeanul Pekosiewicz de Tadeusz Słobodzia, socotită cea mai bună piesă de teatru scrisă în Polonia în ultimii ani, este jucată în paralel la teatrele din Łódź și Bydgoszcz. Cele două montări sînt însă diametral opuse. Prima este de o adîncă gravitate, pe cînd cea de-a doua scoate în evidență numai un persiflaaj superficial.

● Teatrul tradițional de păpuși „Jorjuri” (la fel de cunoscut ca și teatrul Kabuki) este astăzi foarte bine cîtat în Japonia. Unul dintre maeștrii dramaturgi este Chikamatsu Monzaemon (tradus și în românește), iar una dintre variantele cele mai gustate de public ale teatrului Jorjuri este cea numită NINGYOJORURI, în care Chikamatsu Monzaemon pare să exceleze indeosebi.

ROMA

Directorul revistei „Sipario”, Mario Mattia Giorgetti, este revoltat de tergiversarea discuțiilor în parlamentul italian a „Legii Carraro”, lege în care toți oamenii de teatru italieni își pun cele mai mari speranțe. Această lege ar finaliza o modalitate concretă de a pune în valoare repertoriul modern italian și comun european. „Legea Carraro va dormi liniștită pînă la toamnă”, spune într-un articol domnia-sa. Campionatul mondial de fotbal paralizează orice inițiativă și vacanța parlamentară bate la ușă... Toți, încheie Mario Mattia Giorgetti, să nu ne uităm dramaturgia!”

PARIS

TAORMINA

● Cu ocazia întîlnirii de la sfîrșitul lunii mai a directorilor principalelor reviste de teatru din lume, premiul „Europa” (la a treia sa ediție) a fost acordat regizorului Giorgio Strehler, iar premiul special al juriului, regizorului sovietic Anatoli Vasiliiev. În același timp a fost lansat volumul *Les années Brook* de Alessandro Martinez, prefațat de George Banu. Peter Brook este de altfel laureatul premiului Europa 1989.

Între 11 august și 2 septembrie la Taormina se va desfășura festivalul „Taormina Arte '90”. Secțiunile festivalului vor fi: balet, cinema, muzică, video.

Jack Lang, ministrul francez al culturii, a anunțat fondarea Uniunii Teatrelor din Europa sub președinția lui Giorgio Strehler. Sediul va fi la Teatrul European din Paris (Teatrul Național Odéon). Jack Lang definește această uniune „ca pe un fel de «cartel», referindu-se la faimosul Cartel din anii '20 constituit de cei patru regizori — Pitoëff, Dullin, Baty și Jouvet — ,deci un organism deschis principalelor institute europene care ar cădea de acord asupra aceluiași proiect teatrale.

În programul Uniunii Teatrelor din Europa unul dintre scopurile principale va fi coproducția de spectacole, încercîndu-se în același timp depășirea barierelor lingvistice pentru a se respecta identitatea culturală a diferitelor popoare. Lucrîndu-se în acest fel s-ar ajunge la formarea unui repertoriu european comun.

Se impune astfel și necesitatea fondării unei școli europene de teatru care să înfrunte și să depășească barierele lingvistice.

NEW YORK

Spectacolele teatrale „not for profit” costă foarte mult în Statele Unite. La Columbia University mulți privesc cu invidie sistemele teatrale europene și îl citează pe Clive Bell care, în „The Failure of the State Art” (1936), spunea: „Ceea ce dorim cu toții sînt opere de artă. Acestea nu sînt create de stat, ci de artiști. Deci, tot ce poate să facă statul pentru artă este să-i dea artistului ceea ce-i este suficient ca să trăiască și să-l lase în pace.”

MONICA IOANID